

Arrest

**nr. 54 116 van 6 januari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. PETIT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In 2001 leerde u uw vrouw, Z. D. (...) (O.V. 5.917.343), kennen bij het dansensemble Vainakh, een dansgroep waarvoor u beiden werkte. In 2005 huwde u met haar.

Op 7 januari 2006 werd u door de politie opgepakte tijdens een gerichte zoekactie bij u thuis in het dorp Sadvoye. U werd opgesloten en mishandeld. Men beschuldigde u ervan banden te hebben met rebellen. U kwam vrij door de hulp van een neef die bij de politie werkte. Op 1 mei 2006 werd u opnieuw bij u thuis opgepakt en meegenomen. U werd opnieuw opgesloten en mishandeld. Deze keer vroeg men naar uw broer, die in 2004 problemen had gekregen met Russische militairen, en werd u beschuldigd aan medeplichtigheid op de moord op president Ahkmet Kadyrov. Door een tussenkomst

van uw neef kwam u opnieuw vrij. U vertrok op 12 mei 2006 uit de Russische Federatie en vroeg op 15 mei 2006 voor de eerste maal asiel aan in België.

U werd voor de eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal op 28 juni 2006. Uw eerste asielaanvraag werd echter op 5 juli 2006 verworpen op basis van bedrieglijke verklaringen. In beroep velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 juni 2007 een arrest waarbij de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd. U keerde niet terug naar de Russische Federatie, maar bleef in België. Uw tweede asielaanvraag werd op 8 december 2009 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw derde asielaanvraag werd onvankelijk verklaard.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 5 mei 2010 verklaarde u dat uw tante, die in het huis woont waar u vroeger verbleef, op 7 april 2009 een convocatie had ontvangen. Hierbij werd u opgeroepen om zich in de hoedanigheid van getuige te melden bij het parket van de wijk Staropromoslovski in Grozny. U werd hier in april 2009 van op de hoogte gebracht. De originele convocatie werd u in september of oktober 2009 per post toegestuurd. In februari of maart 2010 hoorde u van uw moeder dat onbekenden, vermoedelijk politie, bij uw ouders in Voikova en bij uw tante in Sadovoye naar u hadden geïnformeerd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag op 5 juli 2006 bedrieglijk werd bevonden. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan het recente verblijf van u en uw vrouw in Tsjetsjenië. Deze beslissing werd bevestigd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De kennis die u en uw vrouw aan de dag legden over Grozny, waar jullie beweerden voor langere tijd gewoond te hebben, bleek absoluut onvoldoende te zijn. Gezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw recent verblijf in Tsjetsjenië, kon er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die jullie daar beweerden te kennen. Bovendien hechtte het Commissariaat-generaal ook geen geloof aan de authenticiteit van uw relatie en uw huwelijk met Z. D. (...) (O.V. 5.917.343). De verklaringen van u en uw vrouw over jullie relatie en huwelijk waren immers op cruciale punten tegenstrijdig.

In het kader van uw derde asielaanvraag stelt u expliciet dat u bij uw vorige verklaringen blijft (CGVS, p. 3, 8). Als bewijs van deze verklaringen legt u een convocatie dd. 07/04/2009 voor. Verder verklaart u dat de autoriteiten momenteel nog steeds naar u op zoek zijn. Deze nieuwe elementen kunnen uw geloofwaardigheid echter niet herstellen.

Uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal als zouden de autoriteiten bij uw ouders en uw tante naar u geïnformeerd hebben, zijn vooreerst niet overtuigend. U blijkt immers nagenoeg niets af te weten over de omstandigheden van deze bezoeken. Zo wist u niet met zekerheid welke dienst er naar u kwam informeren. U vermoedde dat het de politie was, omdat u zich niet kon indenken wie er anders naar u zou komen vragen (CGVS, p. 3). Gevraagd of deze personen een uniform droegen of met een politiewagen reden, antwoordde u dat u dit niet wist (CGVS, p. 6). U wist evenmin wanneer deze personen naar u waren komen informeren. U kon zelfs niet zeggen of het dit jaar of vorig jaar was (CGVS, p. 6). U wist bovendien ook niet of uw familie eenmaal, of meerdere malen bezoek heeft gekregen van de autoriteiten (CGVS, p. 6). Gezien u geregeld contact hebt met uw ouders is het ongeloofwaardig dat u deze informatie via hen niet zou hebben vernomen. Het is evenmin geloofwaardig dat u hier zelf niet meer over gevraagd zou hebben. Indien u werkelijk door de Russische autoriteiten zou worden vervolgd, lijkt het feit dat de autoriteiten u voor de eerste keer sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië bij uw familie komen zoeken, toch belangrijk genoeg om informatie over in te winnen. De vaststelling dat u zo weinig af weet van deze bezoeken, ondermijnt aldus de vrees die u beweert te hebben. Bovendien is het eigenaardig dat uw vrouw verklaarde niet op de hoogte te zijn van

uw bewering dat de autoriteiten op zoek zijn naar u en uw familie hebben bezocht (CGVS Z. (...), p. 3). Hiermee geconfronteerd antwoordde zij dat u en uw ouders deze informatie waarschijnlijk hebben achtergehouden. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat u dergelijk belangwekkende feiten met betrekking tot jullie situatie in Tsjetsjenië niet voor uw vrouw verzwegen zou hebben.

Verder heeft Commissariaat-generaal gegronde redenen om aan de authenticiteit van de voorgelegde convocatie te twifelen. U kunt vooreerst niet aannemelijk maken waarom u drie jaar na uw vertrek uit Tsjetsjenië voor het eerst opgeroepen zou worden door het Parket. U verklaart dat ze doen wat ze willen en u misschien hebben opgespoord (CGVS, p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit waarom men u na zo vele jaren plotseling opspoorde via uw ouders en oproept. De enveloppe die u voorlegt, kan nooit bewijs vormen voor uw bewering dat deze convocatie u in september of oktober 2009 vanuit Tsjetsjenië werd opgestuurd. Bovendien ontbreekt zowel de zegel als de datumstempel op deze enveloppe. Gevraagd waarom dit ontbreekt, kon u hier geen verklaring voor geven (CGVS, p. 7-8). Deze vaststellingen, gekoppeld de constatering dat u verklaringen over uw recente herkomst, over uw huwelijk en over het feit dat u momenteel gezocht zou worden in Tsjetsjenië ongeloofwaardig bleken, roepen ernstige twijfels op over de authenticiteit van deze convocatie.

Op basis van voorgaande vaststellingen moet dan ook geconcludeerd worden dat de door u aangebrachte nieuwe elementen niet overtuigend en niet geloofwaardig zijn, en de eerder vastgestelde incoherenties uit uw eerste asielaanvraag niet kunnen herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw echtgenote, Z. D. (...) (O.V. 5.917.343), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en het de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "de beginselen van rechten van verdediging, de goede rechtsbedeling, eerlijke procedure en tegenspraak als algemene beginselen van het recht". Verzoeker betoogt dat verschillende NGO's de slechte omstandigheden benadrukken van de hoorzittingen op het Commissariaat-generaal wat *in casu* blijkt uit de vaststelling dat het verhoor van verzoeker en zijn echtgenote respectievelijk slechts 35 en 13 minuten duurde. De door hem voorgelegde elementen en het door hem bijgebracht nieuwe stuk werden door verwerende partij niet in aanmerking genomen, aldus verzoeker. Tenslotte oppert verzoeker dat de verwerende partij "volgens de Belgische regering een nagenoeg rechterlijke instantie is, wat impliceert dat die in toepassing van de elementaire procesregels moet handelen, zoals de naleving van de tegenspraak en van de lezing van de gehoornota's".

2.1.2. Voor zover verzoeker meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen juridische procedure is, maar een administratieve. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote in het kader van hun eerste asielaanvraag op 28 juni 2006 respectievelijk gedurende bijna drie uur en anderhalf uur op het Commissariaat-generaal werden verhoord (map eerste asielaanvraag, stukken 8 en 9) en derhalve ruim de gelegenheid hadden hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten. Tevens blijkt uit het administratief dossier, uit onderhavige bestreden beslissing en uit de beslissing genomen in hoofde van verzoekers echtgenote (administratief dossier, stuk 2B) dat verzoeker zijn derde asielaanvraag opnieuw steunt op de reeds eerder door hem in het kader van zijn eerste asielaanvraag voorgehouden asielmotieven, dat verzoeker zich in zijn derde asielaanvraag beperkt tot het bijbrengen van een convocatie en de mededeling dat hij in zijn land van herkomst nog steeds actief wordt gezocht en dat zijn echtgenote haar asielaanvraag verbindt aan en steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot, wat door verzoeker niet wordt ontkend. Gegeven voormelde omstandigheden kan door de Raad niet worden ingezien waarom een verhoor van 35 minuten in hoofde van verzoeker, waarbij slechts wordt verwezen naar reeds afgelegde verklaringen in het kader van een eerdere asielaanvraag en gezien de beperkte aanbrenghing van nieuwe gegevens, niet zou volstaan teneinde kennis te nemen van de nieuwe gegevens waarop verzoeker onderhavige asielaanvraag steunt. Hetzelfde dient te worden gezegd betreffende het korte verhoor van de echtgenote van verzoeker die enkel verwijst naar de vluchtmotieven van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat de door hem voorgelegde elementen door verwerende partij niet in aanmerking werden genomen stelt de Raad vast dat verzoeker op generlei wijze aantoonde welke elementen door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Ook wat betreft het door verzoeker bijgebrachte nieuwe stuk duidt verzoeker niet aan welk stuk in zijn betoog wordt bedoeld. Voor zover dit de door verzoeker toegevoegde convocatie zou betreffen wijst de Raad erop dat verwerende partij dienaangaande wel degelijk heeft gemotiveerd en deze motivering door verzoeker ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van *“artikel 3 van de Conventie van Genève d.d. 28 07 1951, van artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York d.d. 19 12 1966, van artikel 14 EVRM d.d. 04 11 1950, van artikel 4 van het Protocol 4 d.d. 16 11 1963 en van artikel 1 van het Protocol 12 d.d. 2000 bij de EVRM”*. Verzoeker betoogt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en stelt dat verwerende partij de asielaanvragen anders bejegent naargelang of de asielzoekers afkomstig zijn van landen waarmee België een repatriëringsakkoord afsloot. Daar België repatriëringsakkoorden afsluit met Oostbloklanden is verzoeker slachtoffer van discriminatie op grond van zijn etnische afkomst.

2.2.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 12), van de vaststellingen gedaan in het kader van de eerste asielaanvraag en dat verzoeker tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal zowel tijdens diens eerste als derde asielaanvraag de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Raad oordeelt derhalve dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

De Raad wijst erop dat het de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat verwerende partij *in casu* haar opdracht niet correct zou hebben uitgevoerd door rekening te houden met al dan niet afgesloten repatriëringsakkoorden. Desbetreffend argument van verzoeker betreft derhalve een blote bewering die verzoeker noch met concrete gegevens, noch met objectieve informatie onderbouwt. Verzoeker levert niet het bewijs dat hij door verwerende partij in de beoordeling van zijn asielaanvraag discriminatoir zou zijn behandeld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van *“artikel 14 van de Universele Verklaringen van de Rechten van de Mens d.d. 10 12 1948, van artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève d.d. 28 07 1951, van artikel 3 van de UVRM d.d. 04 11 1950, alsmede van artikel 2 en 3 van de wet 29 07 1991 over het motiveren van de administratieve beslissingen”*. Verzoeker betoogt dat rekening dient te worden gehouden met de persoonlijkheid van de asielzoeker vermits de reactie van personen niet altijd identiek zijn onder dezelfde omstandigheden. Verder benadrukt verzoeker nogmaals de door hem bijgebracht convocatie waaruit blijkt dat hij nog steeds actief wordt opgespoord en verwijst hij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het voordeel van de twijfel wordt gehanteerd.

2.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker op generlei wijze aantoont waar verwerende partij bij de beoordeling van het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van zijn initieel voorgehouden asielrelaas - geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren - van de door hem bijgebracht convocatie en betreffende de vaststelling dat zijn echtgenote verklaarde niet op de hoogte te zijn van zijn bewering dat de autoriteiten op zoek zijn naar hem en zijn familie hebben bezocht, geen rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijkheid. Verzoeker verduidelijkt niet welk in overweging te nemen facet van zijn persoonlijkheid tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Waar verzoeker nogmaals de door hem bijgebrachte convocatie benadrukt wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met de loutere verwijzing naar de door hem bijgebrachte convocatie in gebreke blijft.

Verder merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is aangezien deze arresten geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar - zoals uit het voorgaande blijkt - verzoeker in gebreke is gebleven. Verzoekers initieel voorgehouden asielrelaas werd volstrekt ongeloofwaardig bevonden en de door hem bijgebrachte nieuwe elementen vermochten niet dit relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen, wat zoals hoger blijkt door verzoeker niet wordt weerlegd. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas impliceert dat er geen sprake is van enige twijfel en verhindert derhalve aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.5. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT